

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.
WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

Redakcja, Administracja i Ekspedycja: ul. Miodowa Nr 22. Telefon Redakcji 11-44-05. Telefon Administracji 11-80-13. Telefon Ekspedycji 11-80-19. Ogłoszenia: ul. Królewska 5. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 po poł., w soboty do g. 12 w poł. Konto czekowe w P. K. O. — 730.

Oddziały „Monitora Polskiego”:
BYDGOSZCZ, Gdańska 22, tel. 15-74; GDANSK, Neugarten 27, tel. 240-79; GDYNIA, Skwer Kościuszki 16, tel. 17-20; KATOWICE, Al. 3 Maja 34, tel. 305-65 i 310-91; KRAKÓW, Rynek Główny 6, tel. 104-99 i 105-00; LWÓW, Akademicka 11, tel. 200-20, 200-45; ŁÓDŹ, Piotrkowska 121, tel. 101-11 i 115-24; POZNAŃ, Fredry 8, tel. 28-57, 28-53; TORUŃ, Pl. Bankowy 2, tel. 12-63; WILNO, Mickiewicza 15 m. 5, tel. 6-74, 17-85 i 18-75.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 478. Instrukcja Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 sierpnia 1939 r. o użyciu broni przez Policję Państwową.

WYSZŁY Z DRUKU NR NR 78 i 79 DZIENNIKA USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ. NR 78 Z DNIA 26 SIERPNI 1939 R., ZAWIERA:

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

Poz. 517 — z dnia 26 sierpnia 1939 r. o monetach ze stali.

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz. 518 — Skarbu z dnia 1 sierpnia 1939 r. o cenach sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Poz. 519 — Sprawiedliwości z dnia 23 sierpnia 1939 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu o zmianie rozporządzenia o ostrzeżeniach (adnotacjach) hipotecznych przewidzianych ustawą o wykonaniu reformy rolnej.

Poz. 520 — Skarbu z dnia 26 sierpnia 1939 r. o ustaleniu wzorów monet ze stali niklowanych wartości 50 gr i 20 gr.

NR 79 Z DNIA 28 SIERPNI 1939 R. ZAWIERA:

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA

Poz. 521 — Komunikacji z dnia 18 lipca 1939 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany „Regulaminu przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych”.

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

Poz. 522 — z dnia 29 lipca 1939 r. w sprawie przystąpienia Grecji do konwencji z dnia 30 marca 1931 r. o sposobie opodatkowania obcokrajowych pojazdów mechanicznych.

Poz. 523. — z dnia 29 lipca 1939 r. w sprawie przystąpienia Litwy do konwencji z dnia 27 lipca 1929 r., dotyczącej traktowania jeńców wojennych.

Poz. 524 — z dnia 29 lipca 1939 r. w sprawie przystąpienia Litwy do konwencji z dnia 27 lipca 1929 r. o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych.

DZIAŁ URZĘDOWY.

—oOo—

Zarządzenia Władz Naczelnych.

—oOo—

478.

INSTRUKCJA MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 17 sierpnia 1939 r.

o użyciu broni przez Policję Państwową.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 lutego 1939 r. o użyciu broni przez Policję Państwową i organa ochrony granic (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 95), oraz na podstawie art. 66 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 5, poz. 27), zarządzam co następuje:

§ 1. Oficerowie i szeregowi Policji Państwowej mają prawo użyć broni w wypadkach, określonych w art. 1 ustawy o użyciu broni przez Policję Państwową i organa ochrony granic (art. 15 rozp. o Policji Państwowej, Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 5, poz. 27).

§ 2. Bronią w rozumieniu ustawy z dnia 23 lutego 1939 r. o użyciu broni przez Policję Państwową i organa ochrony granic jest wszelkiego rodzaju broń palna, granaty oraz szable i bagnety, w które są uzbrojeni przepisowo oficerowie i szeregowi Policji Państwowej oraz kandydaci na szeregowych Policji Państwowej, przyjęci do służby przygotowawczej w charakterze pracowników kontraktowych.

§ 3. Broń ma być użyta według jej właściwości, a więc karabiny, pistolety i rewolwery do strzału, bagnet nasadzony na karabinie do kłucia, bagnet nie nasadzony na karabinie—do kłucia lub cięcia, granaty przez miotanie lub wystrzelenie, szable — zasadniczo do cięcia i kłucia.

§ 4. Za zamach na mienie publiczne, uzasadniający użycie broni w myśl pktu 2, art. 1 ustawy, należy uważać przede wszystkim zamach na budynki, obiekty rządowe i samorządowe, umyślne uszkodzenie urządzeń, przeznaczonych do komunikacji publicznej lub publicznego porozumiewania się, a w szczególności wszelkich obiektów kolejowych, telegrafów, telefonów, mostów, zamach na szpitale, na urządzenia dostarczające wody, światła, ciepła lub energii, urządzenia ochronne w kopalniach i fabrykach, urządzenia służące do kanalizacji i na inne urządzenia użyteczności publicznej.

Za zamach na mienie prywatne, uzasadniający użycie broni, należy uważać w pierwszym rzędzie rabunek, kradzież w czasie klęsk żywiołowych lub zamieszek, umyślne podpalenie lasów, budynków, płonów nagromadzonych w jednym miejscu w polu lub zabudowaniach itp.

§ 5. Za niebezpiecznych przestępców, w myśl pktu 5 i 8 art. 1 ustawy, uważać należy zdrajców Państwa, bandytów, szpiegów, morderców, podpalaczy, fałszerzy pieniędzy, zawodowych koniokraków, włamywaczy, tudzież wszelkie osoby, dopuszczające się sabotażu tras kolejowych, telegraficznych lub telefonicznych, obiektów kolejowych, środków komunikacyjnych, obiektów i urządzeń w zakładach użyteczności publicznej (elektrownie, gazownie, wodociągi itp.), uzbrojonych w broń palną dezertków, włóczęgów i kłusowników.

§ 6. Za ciężkie przestępstwo uważa się zbrodnię.

§ 7. Dla udaremnienia nielegalnego przekroczenia granicy Państwa wolno oficerowi lub szeregowemu Policji Państwowej użyć broni, gdy osoba, co do której istnieje uzasadnione podejrzenie, że chce nielegalnie przekroczyć granicę, w strefie nadgranicznej nie zatrzyma się na wezwanie.

§ 8. W czasie pełnienia służby asystencyjnej oficer lub szeregowy Policji Państwowej może użyć broni tylko wtedy, gdy organ władzy, przy którym pełniona jest służba asystencyjna, nie mogąc wykonać swego zadania z powodu oporu zażąda pokonania oporu, a oficer lub szeregowy przez samo użycie siły fizycznej nie może oporu pokonać.

§ 9. Wartownikiem uprawnionym do użycia broni jest oficer lub szeregowy, który na podstawie specjalnego rozkazu lub przepisu pełni służbę dla ochrony osoby, dobra ruchomego lub nieruchomego albo uniemożliwienia osobom obcym dostępu do miejsca strzeżonego.

§ 10. Konwojentem uprawnionym do użycia broni jest oficer lub szeregowy Policji Państwowej, który pełni służbę konwoju osób aresztowanych i zatrzymanych, albo mienia państwowego lub prywatnego na podstawie specjalnego rozkazu lub przepisu.

§ 11. Za zwarty oddział należy uważać każdy oddział policyjny od sekcji począwszy, jeżeli dowódcą jest w możności wydawania oddziałowi komend i bezpośrednich, ustnych rozkazów.

§ 12. Użycie broni jest ostatecznością, przed którą należy wyczerpać wszystkie możliwe inne środki opanowania sytuacji, o ile takie środki dadzą się użyć dla osiągnięcia zamierzonego skutku.

§ 13. Jeżeli zwłoka nie grozi niebezpieczeństwem lub nie spowodowałaby udaremnienia pościgu (art. 3, ust. 3 ustawy o użyciu broni), należy osobę, przeciwko której broń ma być użyta, ostrzec głośno i w sposób zrozumiały.

§ 14. Oficerowie i szeregowi nieumundurowani przed wystąpieniem względnie użyciem broni powinni zawsze ujawnić swój charakter służbowy w sposób nie budzący wątpliwości i zrozumiały, np. przez okazanie znaczka ewidencyjnego, a jeżeli to jest niemożliwe, okrzykiem „policja! ręce do góry!”

§ 15. W miejscach, gdzie użycie broni może zagrażać bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia osób postronnych, należy zachować szczególną ostrożność.

§ 16. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą przepisy Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 maja 1929 r. w sprawie użycia broni przez oficerów i szeregowych Policji Państwowej (Monitor Polski Nr 116 z dnia 22 maja 1929 r., poz. 293) wraz ze zmianą tych przepisów, ogłoszoną w Monitorze Polskim Nr 206 z dnia 7 września 1929 r., poz. 490.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Stawoj Składkowski.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

—oOo—

Z Prezydium Rady Ministrów.

P. Prezes Rady Ministrów gen. F. Stawoj Składkowski przyjął w dn. 26 b. m. ambasadora Turcji p. Djemal Hüsnü Taray'a.